

Arrest

nr. 55 056 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 6 april 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 6 april 2005.

Op 20 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 juli 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 28 september 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 22 maart 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Op 22 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij beschikking van de Raad van State nr. 640 van 6 juni 2007 wordt het cassatieberoep ingesteld tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie niet toelaatbaar verklaard.

Op 10 juli 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 21 mei 2008 wordt de aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard omdat verzoeker niet meer op het door hem opgegeven adres woont.

Op 7 oktober 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Bij arrest nr. 21 677 van 20 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Bij beschikking van de Raad van State nr. 4072 van 27 februari 2009 wordt het cassatieberoep ingesteld tegen dit arrest niet toelaatbaar verklaard.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 april 2010 dient verzoeker hierop aanvullingen in.

Op 23 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 ingediend (en op 22.04.2010 geactualiseerd) werd door:

K., S. K. (R.R.: 080081449545)

Geboren te P. op 15.08.1979

Adres: (...)

Nationaliteit: Nepal

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. In het asielrelaas verklaart hij echter zelf dat hij pas op 06.04.2005 België is binnengekomen. Bijgevolg heeft betrokkene een te kort verblijf om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Betrokkene meent zich eveneens te kunnen beroepen op het criterium 2.8B van de instructies van 19.07.2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou hij hiervoor eventueel in aanmerking kunnen komen. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd worden. Dit doet betrokkene niet. Hij legt een arbeidsovereenkomst voor d.d. 08.12.2009 voor onbepaalde duur. De arbeidsregeling bedraagt volgens dit contract 38 uur per week en het loon +/- 8 euro per uur. Het loon mag echter niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be>). Aangezien het uurloon van betrokkene niet exact bepaald is, kan het bruto maandloon niet berekend worden. Het uurloon kan lager zijn dan 8 euro, waardoor het minimumloon niet bereikt wordt. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8B van de instructies van 19.07.2009.

Betrokkene wijst erop dat hij graag zou willen werken, maar dat hij gezien zijn verblijfssituatie vast zit. Er zijn echter verschillende vreemdelingen die zich in het kader van een aanvraag art. 9bis beriepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009 en een behoorlijk ingevuld arbeidscontract konden voorleggen. Ook zij werden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk het hebben van een onzeker verblijfstatuut. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden.

Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene zou geïntegreerd zijn, doet zijn best om de landstaal aan te leren en te gebruiken, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werbereid, legt een getuigenverklaring, een addendum bij een inburgeringscontract en een huurovereenkomst voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 15.12.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van 'andere prangende humanitaire redenen'. Deze zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Echter, betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk beging tegen de openbare orde of veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 06.04.2005, werd afgesloten op 22.03.2007 met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem ter kennis gebracht op 04.04.2007. Op 10.07.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokken verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - zijnde iets minder dan twee jaar - was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.

(...)."

Op 8 oktober 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

(...)

De betrokkene verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7 al.1, 2° van de wet van 15/12/1980).

°Op 22/03/2007 nam de vaste beroepscommissie voor vluchtelingen de beslissing "niet erkend", hem ter kennis gebracht op 04/04/2007.

°Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10/10/2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 15.12.2009 (geactualiseerd op 22.04.2010) op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op criterium 2.8A en 2.8.B van de vernietigde instructie omdat hij niet aan de termijn komt omdat de periode van 5 jaar in tegengestelde richting wordt berekend vanaf 15.12.2009 en omdat het uurloon van het arbeidscontract dat hij voorlegde niet exact bepaald is zodat het uurloon lager kan zijn dat wettelijk bepaalde minimum.

Deze motivering van dienst vreemdelingenzaken is niet redelijk te verantwoorden en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Immers de instructie d.d. 19.07.2009 werd door de raad van state vernietigd op 11.12.2009, zoals dienst vreemdelingenzaken zelfstelt.

Bezwaarlijk kan de bestreden beslissing motiveren dat de periode van 5 jaar verblijf in tegengestelde richting dient berekend te worden om in aanmerking te komen voor criterium 2.8 A van de instructie.

Verzoeker verblijft thans wel degelijk 5 jaar in België. Dienst vreemdelingenzaken heeft pas op 23.09.2010 de bestreden beslissing genomen zodat op het ogenblik van het nemen van de beslissing verzoeker wel degelijk voldeed aan de periode van 5 jaar verblijf in België.

Er is geen enkele reden of wettelijke basis om te stellen dat de voorwaarde van 5 jaar verblijf dient berekend te worden in tegengestelde richting vanaf 15.12.2009.

Immers artikel 9 bis van de vreemdelingenwet voorziet deze voorwaarde niet om geregulariseerd te worden.

In feite past dienst vreemdelingenzaken artikel 9 bis strenger toe dan wettelijk voorzien.

Immers de instructie is strenger dan artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dienst vreemdelingenzaken kan thans verzoeker zijn regularisatieaanvraag niet weigeren op basis van het feit dat hij niet voldoet aan de criteria van de instructie van 19.07.2010 aangezien artikel 9 bis van de vreemdelingenwet deze niet voorziet en op deze wijze dvz een regularisatieaanvraag strenger beoordeelt dan voorzien in de wet.

Immers de bestreden instructie werd vernietigd en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet voorziet niet in deze voorwaarden.

Stellen dat verzoekster conform de instructie een verblijf diende te hebben van 5 jaar te rekenen vanaf 15.12.2009 en over een behoorlijk Ingevuld arbeidscontract diende te beschikken dat minstens liet minimumloon bevat om in aanmerking te komen voor regularisatie is in strijd met liet gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Bovendien heeft dienst vreemdelingenzaken geen rekening gehouden met het feit dat het uurloon dat in het arbeidscontract werd ingevuld het netto uurloon van verzoeker betreft en niet het bruto - uurloon zodat verzoeker wel degelijk voldeed aan de voorwaarden gesteld in de instructie. Verzoeker maakt voorbehoud om een attest van zijn werkgever voor te leggen die dit alles bevestigt.

Dienst vreemdelingenzaken heeft ook geen rekening gehouden met het feit dat op het ogenblik van de start van de regularisatie tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 er nog steeds onduidelijkheid was over het criterium 2.8. B en het arbeidscontract.

Immers pas op 23.09.2009 gaf de raad va state zijn advies over het ontwerp KB van de federale ministerraad van 11.09.2009 over de economische regularisatie van buitenlanders die een arbeidscontract hebben voor een tewerkstelling in de toekomst, waarvoor de werkgever eerst een

arbeidskaart B moet aanvragen. Bij dit ontwerp-KB werd een verplicht modelarbeidscontract gevoegd dat diende gebruikt te worden.

Indien dienst vreemdelingenzaken zorgvuldig was geweest had zij bij het nemen van haar beslissing hier rekening mee gehouden en eveneens verzoeker de mogelijkheid dienen te geven verduidelijking te brengen over zijn arbeidscontract, zeker en vast gelet op het feit dat in de beginperiode van de regularisatie op basis van de instructie er nog een heel aantal zaken niet duidelijk waren.

Er is thans geen enkele objectieve verantwoording of wettelijke basis waarom verzoeker aan deze voorwaarden zou dienen te voldoen alvorens hij zou kunnen geregulariseerd worden.

Minstens dient elk dossier individueel beoordeeld te worden.

Immers de stelling dat verzoeker 5 jaar verblijf een behoorlijk ingevuld arbeidscontract dient te hebben conform het minimumloon, heeft geen enkele wettelijke basis en kan niet weerhouden worden om de regularisatieaanvraag van verzoeker te weigeren.

Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen .

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden en alle elementen dienen onderzocht te worden.

Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen louter verwijzende naar voorwaarden van een instructie die niet meer bestaan en dus ook niet meer kunnen afgedwongen worden of dienen als motivering ter weigering.

Dienst vreemdelingenzaken stelt voorts dat Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook mogen zijn (betrokkene zou geïntegreerd zijn, doet zijn best om de landstaal aan te leren en te gebruiken, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkbereid, legt een getuigenverklaring, een addendum bij een inburgeringscontract en een huurovereenkomst voor) dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Dvz laat echter na te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een regularisatieaanvraag is immers een aanvraag omwille van humanitaire redenen.

De motivering: "dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19,07,200" is absoluut niet afdoende en redelijk te verantwoorden om de aanvraag van verzoeker af te wijzen als ongegrond en niet conform artikel 9 bis van de vreemdelingenwet dat niet in deze voorwaarde voorziet!

Bovendien stelt de Instructie d.d. 19.07,2009 (waarnaar dvz zelf naar verwijst) het volgende:

"Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep. "

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en. louter verwijst naar de instructie d.d, 19.07.2009 die in feite niet meer bestaat en vernietigd werd.

Het louter verwijzen naar de voorwaarden in deze instructie om de elementen van verzoeker teneinde verblijf te krijgen af te wijzen is niet voldoende en in strijd met bepalingen van de instructie zelf en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze en om welke reden de staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen. Het arrest van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst, heeft nergens de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris beperkt, waardoor hij zich op rechtmatige wijze geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructies van 19 juli 2009, te blijven toepassen. De discretionaire beslissingsmacht laat de staatssecretaris toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat de toepassing van de instructies een schending is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch van het redelijkheidsbeginsel noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij meent dat aan de voorwaarde van een verblijf van vijf jaar niet slechts moest voldaan zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing maar ten laatste op 15 december 2009 zoals blijkt uit de instructie van 19 juli 2009.

Waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk voldoet aan het criterium 2.8B van de instructies omdat in het arbeidscontract een nettoloon vermeld wordt, merkt de verwerende partij op dat deze bewering geenszins overeenstemt met de bepalingen in het arbeidscontract dat verzoeker heeft voorgelegd, waarin wordt vermeld: "*artikel 4. Op de datum van ondertekening van deze overeenkomst belooft het loon +/- 8 EUR bruto per uur.*" Hieruit volgt dat in de bestreden beslissing op correcte wijze geconcludeerd wordt dat het uurloon van verzoeker niet exact bepaald is waardoor het bruto maandloon niet berekend kan worden.

Waar verzoeker meent dat er geen redelijke afweging van zijn humanitaire redenen is, stelt de verwerende partij dat in de beslissing duidelijk uiteengezet wordt waarom verzoeker niet geregulariseerd kan worden. Bovendien is integratie op zich geen voldoende voorwaarde om te voldoen aan de voorwaarden gesteld in de instructies.

Verwerende partij meent dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is omdat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op basis waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven en omdat blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt volgens de verwerende partij evenmin aannemelijk gemaakt.

2.3. In de repliekmemoire voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en herhaalt voor het overige het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat inzake het criterium 2.8A van de vernietigde instructies verzoeker zelf heeft verklaard in zijn asielrelaas pas op 6 april 2005 België te zijn binnengekomen, waardoor verzoeker een te kort verblijf heeft om hierop aanspraak te kunnen maken, de periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009; inzake het criterium 2.8B zou verzoeker eventueel in aanmerking kunnen komen wat de verblijfsduur betreft, maar om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd worden, wat verzoeker niet doet: hij legt een arbeidsovereenkomst voor van 8 december 2009 voor onbepaalde duur, de arbeidsregeling bedraagt volgens dit contract 38 uur per week en het loon +/- 8 euro per uur, het loon mag echter niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro, aangezien het uurloon van

betrokkene niet exact bepaald is, kan het bruto maandloon niet berekend worden, het uurloon kan lager zijn dan 8 euro, waardoor het minimumloon niet bereikt wordt, bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8B van de instructies van 19 juli 2009; verzoeker wijst erop dat hij graag zou willen werken, maar dat hij gezien zijn verblijfssituatie vast zit, er zijn echter verschillende vreemdelingen die zich beriepen op criterium 2.8B en een behoorlijk ingevuld arbeidscontract konden voorleggen, ook zij werden geconfronteerd met dezelfde problemen als verzoeker, namelijk het hebben van een onzeker verblijfstatuut, deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden; hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (verzoeker zou geïntegreerd zijn, doet zijn best om de landstaal aan te leren en te gebruiken, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkbereid, legt een getuigenverklaring, een *addendum* bij een inburgeringscontract en een huurovereenkomst voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies, dit element kan dus niet in verzoekers voordeel weerhouden worden; verzoeker haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies op basis van 'andere prangende humanitaire redenen', deze zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd terwijl het aan verzoeker is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen; wat de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden, hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl *in casu* het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3, de algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie, de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden; verzoeker beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst maar hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven terwijl het aan verzoeker toekomt om op zijn minst een begin van bewijs te leveren; van alle vreemdelingen die in België verblijven, wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving; verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, zijn asielaanvraag werd afgesloten op 22 maart 2007, op 10 juli 2007 werd hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, verzoeker verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België; de duur van de asielprocedure - zijnde iets minder dan twee jaar - was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

2.4.1. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik heeft gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 die werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. Verzoeker meent dat de gemachtigde zich dan ook niet kan steunen op de bepalingen van deze instructie. Zo wordt verzoekers aanvraag ten onrechte afgewezen omdat hij nog geen vijf jaar in België verblijft, terwijl hij op het ogenblik van het nemen van de beslissing wel vijf jaar in België verbleef. Verzoeker meent dat er strenger te werk wordt gegaan door het toepassen van de instructie omdat hierin criteria worden omschreven die niet voorzien zijn in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij voegt hieraan toe dat het louter verwijzen naar de voorwaarden van de instructie om de verblijfsmachtiging af te wijzen niet voldoende is en een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding (zie verder). De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet afzonderlijk wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

De Raad wijst erop dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij de redelijkheid tot grens heeft (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494.) Het redelijkheidsbeginsel gaat uit van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het

begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald de aanvraag om machtiging tot verblijf daterend van 14 december 2009, blijkt dat verzoeker zich steunt op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker vulde immers het Typeformulier Regularisatieaanvraag in en voegde dit bij de aanvraag. Verzoeker vroeg dus zelf aan de verwerende partij om de instructie toe te passen omdat hij meende dat deze op hem van toepassing was. In het kader van een goed bestuur en rekening houdend met het vertrouwensbeginsel, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld om *in casu* de door verzoeker aangebrachte elementen te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009.

In zijn aanvraag van 14 december 2009 voerde verzoeker inzake de gegrondheid volgende elementen aan:

"B. Argumenten ten gronde: Humanitaire redenen en duurzame bindingen

Verzoeker wenst een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België te bekomen op basis van humanitaire redenen, duurzame bindingen, redenen van onverwijderbaarheid en de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, 3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is afkomstig uit Nepal en kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker doet zijn best om zich zo goed mogelijk te integreren in onze maatschappij.

Hij wil op een positieve manier deelnemen aan onze maatschappij en doet zijn best om onze landstaal aan te leren en te gebruiken.

Hij zou heel graag willen werken, maar zit voorlopig, gezien zijn verblijfssituatie, vast.

Hij heeft echter een arbeidsovereenkomst en kan onmiddellijk starten van zodra zijn verblijf in orde is.

Hij heeft zich in België steeds goed gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd. Hij is een voorbeeldige burger die tracht hier in België een aangenaam leven op te bouwen, zonder te moeten vrezen voor zijn leven.

Al deze elementen wijzen erop dat verzoeker zich wel degelijk aanpast aan onze levenswijze, zich volledig integreert en heel veel moeite doet.

Hij is heel hard gemotiveerd. Het enige wat hij wil is rust en stabiliteit en een hoopvoller en zeker leven tegemoet geen dan wat hij tot op heden heeft gekend.

Hij heeft heel erg geleden onder de huidige omstandigheden maar gaf hieraan de voorkeur om toch maar niet te moeten terugkeren, dat moet toch voldoende motiveren waarom de situatie voor verzoeker in zijn thuisland onmogelijk is geworden.

Hij hoopt nu eindelijk uit deze vicieuze cirkel te kunnen treden."

Verzoeker voegde bij deze aanvraag een "typeformulier regularisatieaanvraag", waarin hij het criterium "Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België" aankruiste evenals het criterium "Werk + duurzame lokale verankering" en "Andere prangende humanitaire situaties". Verzoeker voegde een arbeidsovereenkomst toe opgesteld op 8 december 2009 volgens het model "arbeidsovereenkomst voor het tewerkstellen van een buitenlandse onderdaan die op het Belgisch grondgebied verblijft sinds ten minste 31 maart 2007 en die zijn verblijf wenst te regulariseren op basis van de instructie van 19 juli 2009 en van wie de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009" waarin vermeld wordt dat verzoeker voltijds wordt tewerkgesteld tegen een uurloon van "+/- 8 EUR bruto per uur".

Op 22 april 2010 diende verzoeker een herinneringsbrief aan de oorspronkelijke aanvraag in.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals hierboven weergegeven onder punt 1. Uit deze motieven blijkt dat werd geantwoord op alle elementen die verzoeker heeft aangehaald.

Verzoeker merkt op dat zijn verblijf van 5 jaar ten onrechte niet aanvaard werd. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. In het asielrelaas verklaart hij echter zelf dat hij pas op 06.04.2005 België is binnengekomen. Bijgevolg heeft betrokkene een te kort verblijf om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009."

Uit het "typeformulier regularisatieaanvraag dat verzoeker heeft ingevuld blijkt dat bij het criterium "Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België" (het criterium 2.8A) wordt vermeld: "Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009)."

Verzoeker was er dus van op de hoogte dat, om toepassing te kunnen maken van dit criterium, hij op datum van 15 december 2009 een ononderbroken verblijf van 5 jaar moest kunnen aantonen. Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker tijdens de asielprocedure verklaard heeft België te zijn binnengekomen op 6 april 2005, zodat hij op 15 december 2009 nog geen vijf jaar in België verbleef. Het motief van de bestreden beslissing in dit verband steunt dus op een correcte feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk, nu de gemachtigde van de staatsecretaris zich voorgenomen heeft om de criteria van de instructie te blijven toepassen en dit specifieke criterium een verblijf van 5 jaar vereiste op datum van 15 december 2009.

Verzoeker voert aan dat dit motief toch kennelijk onredelijk is omdat hij op het moment van de bestreden beslissing wel vijf jaar in België verbleef en omdat er geen wettelijke basis is om de voorwaarde van vijf jaar verblijf te vereisen op 15 december 2009. De Raad merkt echter op dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid toepassing te maken van de vernietigde criteria van de instructie en dat er, om verzoekers redenering te volgen, evenmin een wettelijke basis is die zou vereisen dat personen die op het moment van de beslissing inzake hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vijf jaar in België verblijven, geregulariseerd moeten worden. De Raad heeft er reeds op gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid heeft. *In casu* heeft de gemachtigde geoordeeld dat het verblijf van verzoeker in België niet voldoende lang heeft geduurd om louter op basis van dit verblijf en de eventuele daaruitvolgende integratie, te worden geregulariseerd. Het komt niet aan de Raad toe om het oordeel van de gemachtigde te hervormen of om een nieuwe beoordeling te geven van verzoekers aanvraag. Het motief inzake de verblijfsduur van verzoeker steunt op de stukken van het dossier en verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is. De omstandigheid dat verzoeker het hiermee niet eens is, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is.

2.4.2. Verzoeker voert tevens aan dat in het door hem voorgelegde arbeidscontract een netto uurloon werd vermeld zodat hij wel degelijk voldeed aan de voorwaarden van de instructie. Verzoeker merkt op dat de Raad van State pas op 23 september 2009 advies gaf over het ontwerp koninklijk besluit inzake de economische regularisatie van buitenlandse werknemers en dat het verplicht te gebruiken model arbeidscontract pas bij dit ontwerp koninklijk besluit werd gevoegd. Er had aan verzoeker verduidelijking moeten worden gevraagd inzake zijn arbeidscontract.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

"Betrokkene meent zich eveneens te kunnen beroepen op het criterium 2.8B van de instructies van 19.07.2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou hij hiervoor eventueel in aanmerking kunnen komen. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd worden. Dit doet betrokkene niet. Hij legt een arbeidsovereenkomst voor d.d. 08.12.2009 voor onbepaalde duur. De arbeidsregeling bedraagt volgens dit contract 38 uur per week en het loon +/- 8 euro per uur. Het loon mag echter niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be>). Aangezien het uurloon van betrokkene niet exact bepaald is, kan het bruto maandloon niet berekend worden. Het uurloon kan lager zijn dan 8 euro, waardoor het minimumloon niet bereikt wordt. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8B van de instructies van 19.07.2009."

Verzoekers bewering dat het vermelde uurloon in het door hem voorgelegde arbeidscontract een netto-uurloon betreft, kan niet worden gevolgd. Verzoeker heeft immers gebruik gemaakt van een voorgedrukt modelcontract waarin tevens voorgedrukt wordt aangeduid dat het om een bruto-uurloon gaat, zodat de werkgever enkel het bedrag daarvan moet invullen en er geen verwarring mogelijk is tussen netto en bruto-uurloon. De voorgedrukte vermelding in het arbeidscontract luidt: "Artikel 4. Op de datum van

ondertekening van deze overeenkomst belooft het loon EUR bruto per (te preciseren per uur, per dag, per week, per maand, ...).” Uit het contract dat zich in het dossier bevindt, blijkt dat verzoekers werkgever hierop handmatig heeft ingevuld “+/- 8” en “UUR”. Er is bijgevolg geen twijfel mogelijk dat het bruto-uurloon ingevuld diende te worden en werd ingevuld.

Waar verzoeker in het middel aangeeft dat hij een attest van zijn werkgever kan voorleggen om te bevestigen dat het om het netto-uurloon ging, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) en dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelde *“De arbeidsregeling bedraagt volgens dit contract 38 uur per week en het loon +/- 8 euro per uur. Het loon mag echter niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be>). Aangezien het uurloon van betrokkene niet exact bepaald is, kan het bruto maandloon niet berekend worden. Het uurloon kan lager zijn dan 8 euro, waardoor het minimumloon niet bereikt wordt.*

Verzoeker ontkent bovendien niet dat in het contract geen vast bedrag werd vermeld maar dat er enkel sprake was van een uurloon van ongeveer acht euro.

Waar verzoeker aanvoert dat hem om verduidelijking moest worden gevraagd *“zeker en vast gelet op het feit dat in de beginperiode van de regularisatie op basis van de instructie er nog een heel aantal zaken niet duidelijk waren”*, kan hij niet gevolgd worden. Verzoeker heeft zijn aanvraag ingediend op 14 december 2009, dit is de voorlaatste dag van de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009 die in de instructie wordt vermeld. Het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract dateert van 8 december 2009, dus evenmin van de *“beginperiode van de regularisatie op basis van de instructie”*. De Raad merkt op dat het verzoeker vrij stond om aanvullingen in te dienen op zijn oorspronkelijke aanvraag en dat de regularisatie een gunstmaatregel is, waarvoor de vreemdeling zelf zoveel mogelijk informatie en bewijzen dient te verzamelen.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij aanvoert dat geen rekening werd gehouden *“met het feit dat op het ogenblik van de start van de regularisatie tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 er nog steeds onduidelijkheid was over het criterium 2.8.B. en het arbeidscontract”* en met de omstandigheid dat de Raad van State pas op 23 september 2009 advies gaf over het ontwerp koninklijk besluit inzake de economische regularisatie van buitenlandse werknemers. De Raad wijst er opnieuw op dat verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend op 14 december 2009, dus na 23 september 2009, zodat hij er geen belang bij heeft om te wijzen op eventuele onduidelijkheden in de beginperiode. Bovendien werd het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers op 14 oktober 2009 gepubliceerd in het Belgische Staatsblad, dus vóór verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend. Tevens blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van het model van arbeidsovereenkomst *“arbeidsovereenkomst voor het tewerkstellen van een buitenlandse onderdaan die op het Belgisch grondgebied verblijft sinds ten minste 31 maart 2007 en die zijn verblijf wenst te regulariseren op basis van de instructie van 19 juli 2009 en van wie de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009”* dat als bijlage bij dit koninklijk besluit werd gepubliceerd, zodat verzoeker *in casu* geen nadeel heeft ondervonden van eventuele onduidelijkheden die bestonden in de beginperiode.

De Raad herhaalt dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid toepassing te maken van de vernietigde criteria van de instructie en dat er evenmin een wettelijke basis is die zou vereisen dat personen die een arbeidscontract voorleggen dat slechts een approximatief uurloon vermeldt, geregulariseerd moeten worden.

Ook dit motief steunt op de stukken van het dossier en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit kennelijk onredelijk is.

2.4.3. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing wordt nagelaten te motiveren waarom verzoekers integratie en zijn prangende humanitaire situatie niet afdoende zijn om geregulariseerd te worden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De motieven in dit verband luiden als volgt:

“Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene zou geïntegreerd zijn, doet zijn best om de landstaal aan te leren en te gebruiken, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werbereid, legt een getuigenverklaring, een addendum bij een inburgeringscontract en een huurovereenkomst voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 15.12.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Betrokkene haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van 'andere prangende humanitaire redenen'. Deze zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.”

Uit het motief inzake de duurzame lokale verankering blijkt dat de gemachtigde verzoekers integratie niet aanvaardt als grond voor regularisatie, omdat verzoeker niet voldoet aan de overige voorwaarden van de instructie. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat niet wordt gemotiveerd waarom de elementen inzake zijn duurzame lokale verankering niet afdoende zijn. De Raad herhaalt dat de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid heeft inzake het beoordelen van de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt in de bestreden beslissing een opsomming gegeven van de elementen die verzoeker heeft aangehaald inzake zijn integratie, maar de gemachtigde concludeert dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging. Verzoeker toont niet aan dat deze conclusie kennelijk onredelijk is. Dat hij het er niet mee eens is, volstaat daarvoor niet.

Uit de aanvraag van 14 december 2009 blijkt dat verzoeker inzake de prangende humanitaire situatie in zijn schriftelijke uiteenzetting niets aanvoerde en in het “*typeformulier regularisatieaanvraag*” dit criterium aankruiste zonder verdere uitleg. Het strookt bijgevolg met de gegevens van het dossier dat de gemachtigde oordeelde dat deze prangende humanitaire situatie niet gespecificeerd is en dat er evenmin een bewijs van werd voorgelegd. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat het aan verzoeker is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

De bestreden beslissing bevat verder nog motieven inzake artikel 3 van het EVRM, inzake de al dan niet onmogelijkheid tot terugkeer naar zijn land van herkomst, inzake (onbestaande) inbreuken tegen de openbare orde, inzake zijn voorlopig verblijf tijdens de duur van de asielpprocedure en inzake de niet onredelijk lange termijn daarvan. Verzoeker betwist deze motieven niet.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.4.5. Betreffende de schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt opgemerkt dat verzoeker de schending van dit beginsel niet heeft aangevoerd in het middel maar slechts voor het eerst in de repliekmemorie. Een nieuw middel kan slechts voor het eerst in de repliekmemorie worden aangevoerd wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt (RvS 30 januari 2004, nr. 127 639). Dit is *in casu* niet het geval, zodat de schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET